

ΚΑΜΙΛΑ ΣΑΜΣΙ

Women's Prize for Fiction 2018,
Υποψήφιο για τα Βραβεία Man Booker και Costa 2017

Μετάφραση: Μιχάλης Μακρόπουλος

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: HOME FIRE
Από τις Εκδόσεις Bloomsbury Circus, Λονδίνο 2017
ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Κρυφή φωτιά**
ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Kamila Shamsie
ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Μιχάλης Μακρόπουλος
ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ – ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Γιώργος Τσίρης
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ – ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ
ΚΑΙ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΕΙΡΑΣ: Δημήτρης Χαροκόπος
ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Μερσίνια Λαδοπούλου

© Kamila Shamsie, 2017
© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2018

Πρώτη έκδοση: Δεκέμβριος 2018

Έντυπη έκδοση ISBN 978-618-01-2686-0
Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2687-7

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Έδρα: Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση
Βιβλιοπωλείο: Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα
Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

PSYCHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Head Office: 121, Tatoiou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece
Bookstore: 13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece
Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550 • e-mail: info@psychogios.gr
www.psychogios.gr • http://blog.psychogios.gr

ΚΑΜΙΛΑ ΣΑΜΣΙ

*Μετάφραση:
Μιχάλης Μακρόπουλος*

Στην Gillian Slovo

*Αυτοί που αγαπούμε [...] είναι εχθροί του κράτους.**

* Το μότο του μυθιστορήματος της Σάμισι είναι παρμένο από την ελεύθερη μεταφορά από τον Σέιμους Χίνι της *Αντιγόνης* του Σοφοκλή. Το «πρὸς τοὺς φίλους στείχοντα τῶν ἐχθρῶν κακά» («για τους δικούς μας κι άλλες συμφορές που μηχανεύονται οι εχθροί μας», μπφρ. Δ. Ν. Μαρωνίτης) γίνεται στην Αντιγόνη του Χίνι (*The Burial at Thebes*) «*The ones we love [...] are enemies of state*». (Σ.τ.Μ.)

ΙΣΜΑ

Η Ίσμα θα έχανε την πτήση της. Το αντίτιμο του εισιτηρίου δε θα της επιστρεφόταν, επειδή η αεροπορική εταιρεία δεν έφερε καμία ευθύνη αν ένας επιβάτης, φτάνοντας στο αεροδρόμιο ένα τρίωρο πριν από την ώρα αναχώρησης, οδηγούνται σε ένα δωμάτιο ανακρίσεων. Την περιμένε την ανάκριση, όχι όμως και τις ώρες της αναμονής πριν από αυτήν, ούτε πως θα ένιωθε τέτοια ταπείνωση όταν ήλεγξαν το περιεχόμενο της βαλίτσας της. Είχε φροντίσει να μη βάλει τίποτα που θα προκάλούσε σχόλια ή ερωτήσεις –το Κοράνι, οικογενειακές φωτογραφίες, βιβλία σχετικά με τους τομείς των ακαδημαϊκών της ενδιαφερόντων–, και, παρ’ όλα αυτά, η αστυνομικός έπιασε ένα ένα όλα τα ρούχα της Ίσμα και τα πασπάτευσε με τον αντίχειρα και τον δείκτη, όχι τόσο αναζητώντας κρυφές τσέπες, όσο κρίνοντας την ποιότητα του υλικού. Τελικά έπιασε το πουπουλένιο μπουφάν, γνωστής φίρμας, που η Ίσμα το είχε ρίξει στη ράχη μιας καρέκλας όταν μπήκε, και το κράτησε ψηλά, τσιμπώντας με το άλλο χέρι πρώτα τον έναν ώμο κι έπειτα τον άλλο.

«Δεν είναι δικό σας αυτό», είπε, και η Ίσμα ήταν σίγουρη πως δεν εννοούσε επειδή σου πέφτει μεγάλο, αλλά επειδή παραείναι καλό για κάποια σαν εσένα.

«Δούλευα σ' ένα στεγνοκαθαριστήριο. Η γυναίκα που το έφερε είπε ότι δεν το ήθελε, όταν δεν μπορέσαμε να βγάλουμε τον λεκέ». Έδειξε μια λαδιά στην τσέπη.

«Ο διευθυντής ξέρει ότι το πήρατε;»

«Εγώ ήμουν η διευθύντρια».

«Ήσασταν η διευθύντρια ενός στεγνοκαθαριστηρίου και τώρα πηγαίνετε στο Άμερστ της Μασαχουσέτης για να κάνετε διδακτορικό στην κοινωνιολογία;»

«Ναι».

«Και πώς προέκυψε αυτό;»

«Τα αδέρφια μου κι εγώ ορφανέψαμε μόλις τέλειωσα το πανεπιστήμιο. Ήταν δώδεκα χρονών – δίδυμα. Έπιασα την πρώτη δουλειά που βρήκα. Τώρα μεγάλωσαν· έτσι, μπορώ να συνεχίσω τη ζωή μου».

«Να συνεχίσετε τη ζωή σας... στο Άμερστ της Μασαχουσέτης;»

«Εννοώ, την ακαδημαϊκή μου ζωή. Η πρόην καθηγήτριά μου στη Σχολή Οικονομικών του Λονδίνου διδάσκει στο Άμερστ τώρα, στο πανεπιστήμιο εκεί. Λέγεται Χίρα Σα. Μπορείτε να της τηλεφωνήσετε. Μέχρι να βρω σπίτι, θα μείνω μαζί της όταν φτάσω».

«Στο Άμερστ».

«Όχι. Δεν ξέρω. Συγγνώμη, εννοείτε το δικό της σπίτι ή αυτό που θα βρω εγώ; Μένει στο Νορθάμπτον, κοντά στο Άμερστ. Θα ψάξω στην περιοχή για κάτι που να με βολεύει. Έτσι, μπορεί να 'ναι στο Άμερστ, μπορεί όχι. Έχω μερικές αγγελίες από κτηματομεσιτικά γραφεία στο κινητό μου· το οποίο έχετε εσείς». Σταμάτησε. Η αστυνομικός έκανε κάτι που η Ίσμα το είχε ξαναδεί σε προσωπικό ασφαλείας – να σιωπούν όταν απαντούσες ευθέως στις ερωτήσεις τους, κάνοντάς σε να πιστεύεις ότι έπρεπε να πεις περισσότερα. Και, όσο πιο πολλά έλεγες, τόσο πιο έντονη έδειχνες.

Η γυναίκα έριξε το μπουφάν μες στον σωρό από ρούχα και παπούτσια, και της είπε να περιμένει.

Είχε περάσει κάποια ώρα από τότε. Η επιβίβαση θα άρχιζε τώρα. Η Ίσμα κοίταξε τη βαλίτσα της. Την είχε ξαναφτιάξει όταν έφυγε η γυναίκα από το δωμάτιο, και έκτοτε ανησυχούσε αν συνιστούσε αδίκημα το να το κάνει αυτό χωρίς άδεια. Θα έπρεπε μήπως να αδειάσει ξανά φύρδην μίγδην τα ρούχα, ή αυτό θα χειροτέρευε τα πράγματα; Σηκώθηκε κι άνοιξε το φερμουάρ της βαλίτσας, ώστε να φαίνεται το περιεχόμενό της.

Ένας άντρας μπήκε στο γραφείο, κρατώντας το διαβατήριό της, το λάπτοπ και το κινητό της. Η Ίσμα επέτρεψε στον εαυτό της να ελπίσει, όμως αυτός κάθισε, της ένευσε να κάνει το ίδιο, κι έβαλε ανάμεσά τους μια συσκευή εγγραφής φωνής.

«Θεωρείτε ότι είστε Βρετανίδα;» είπε.

«Είμαι Βρετανίδα».

«Όμως θεωρείτε ότι είστε Βρετανίδα;»

«Έχω ζήσει εδώ όλη μου τη ζωή». Εννοούσε πως δεν υπήρχε άλλη χώρα όπου θα μπορούσε να νιώσει ότι ανήκε, όμως τα λόγια της ήχησαν σαν υπεκφυγή.

Η ανάκριση συνεχίστηκε για περίπου δύο ώρες. Ο άντρας ήθελε να μάθει ποια ήταν η άποψή της για τους σίιτες, τους ομοφυλόφιλους, τη Βασίλισσα, τη δημοκρατία, τον τηλεοπτικό διαγωνισμό μαγειρικής «The Great British Bake Off», την εισβολή στο Ιράκ, το Ισραήλ, τους βομβιστές αυτοκτονίας, τις ιστοσελίδες γνωριμιών. Ύστερα από εκείνο το αρχικό στραβοπάτημα σε σχέση με τη βρετανικότητά της, υιοθέτησε τη συμπεριφορά που είχε προβάρει, με την Ανίκα να παίζει τον ρόλο του ανακριτή και την Ίσμα να απαντά στην αδερφή της σαν να ήταν αυτή μια πελάτισσα με αμφιλεγόμενες πολιτικές απόψεις που δεν ήθελε να τη χάσει εκφράζοντας κατηγορηματικά την αντίθεσή της, μα που μήτε χρειαζόταν να της πει ψέματα. («Όταν κάποιος μιλάει για την εχθρότητα ανάμεσα στους σίιτες και τους σουνίτες, συνήθως επικεντρώνεται σε κάποια πολιτική ανισορροπία δύναμης, όπως στο Ιράκ ή τη Συρία – ως Βρετανίδα, δεν κάνω διακρίσεις ανά-

μεσα στους μουσουλμάνους». «Το να καταλαμβάνεις εδάφη άλλων συνήθως προκαλεί περισσότερα προβλήματα απ' όσα λύνει» – πράγμα που ίσχυε για το Ιράκ και το Ισραήλ επίσης. «Το να σκοτώνεις πολίτες είναι αμάρτημα, κι αυτό ισχύει εξίσου για τις βομβιστικές ενέργειες αυτοκτονίας και τα πλήγματα με μη επανδρωμένα αεροσκάφη».) Ανάμεσα σε κάθε απάντηση και στην επόμενη ερώτηση μεσολαβούσαν μακρές σιωπές, καθώς ο άντρας πληκτρολογούσε στο λάπτοπ του, εξετάζοντας το ιστορικό περιήγησής της. Ήξερε πως την ενδιέφερε η οικογενειακή κατάσταση ενός ηθοποιού σε μια δημοφιλή σειρά· πως το ότι φορούσε μαντίλα δεν την εμπόδιζε να αγοράζει ακριβά προϊόντα για να τιθασεύει τα κατσαρά της μαλλιά· πως είχε κάνει αναζήτηση για το «πώς να πιάνεις την κουβέντα με Αμερικανούς».

«Ξέρεις ότι δε χρειάζεται να είσαι τόσο συνεργάσιμη σε όλα», είχε πει η Ανίκα όταν προσποιούνταν πως την ανέκρινε. Η αδερφή της, που δεν είχε κλείσει ακόμη τα δεκαεννιά κι είχε μυαλό φοιτήτριας της Νομικής, ήξερε τα πάντα σχετικά με τα δικαιώματά της και τίποτα για το πόσο εύθραυστη ήταν η θέση της στον κόσμο. «Για παράδειγμα, αν σε ρωτήσουν για τη Βασίλισσα, πες απλώς: “Ως Ασιάτισσα, θαυμάζω τη χρωματική της παλέτα”. Είναι σημαντικό να δείξεις έστω και λίγη περιφρόνηση για όλη αυτή τη διαδικασία». Όμως η Ίσμα είχε απαντήσει: «Εκτιμώ βαθιά την αφοσίωση της Αυτής Μεγαλειότητας στον ρόλο της». Όμως παρηγορήθηκε «ακούγοντας» στο μυαλό της τις εναλλακτικές απαντήσεις της αδερφής της, τα θριαμβευτικά της *Χα!* όταν ο αστυνομικός έκανε μια ερώτηση που αυτή την είχε προβλέψει ενώ η Ίσμα την είχε απορρίψει, όπως εκείνη για το «Great British Bake Off». Εντάξει, αν δεν την άφηναν να επιβιβαστεί σε αυτό το αεροπλάνο –ή σε οποιοδήποτε επόμενο–, θα γυρνούσε σπίτι στην Ανίκα, πράγμα που, με τη μισή της καρδιά, η Ίσμα ήξερε πως ήταν έτσι κι αλλιώς ό,τι έπρεπε να κάνει. Το πόση από την καρδιά της Ανίκα το ήθελε, αυτό ήταν δύσκολο να

απαντηθεί – η αδερφή της ήταν ανένδοτη στο να μην αλλάξει η Ίσμα τα σχέδιά της για την Αμερική, κι έμοιαζε να μην ξέρει ούτε η ίδια η Ανίκα αν αυτό ήταν ανιδιοτέλεια ή επιθυμία να μείνει μόνη. Μια τόση δα αναλαμπή στο μυαλό της Ίσμα έδωσε σημα για μια σκέψη σχετικά με τον Παρβίζ, που πολεμούσε να βγει στην επιφάνεια, προτού τη βυθίσει η δύναμη της άρνησής της ακόμα και να τον σκεφτεί ξανά.

Τελικά η πόρτα ξανάνοιξε και η αστυνομικός μπήκε μέσα. Ίσως θα έκανε αυτή τις οικογενειακές ερωτήσεις – αυτές που ήταν πιο δύσκολο να απαντηθούν, οι πιο δυσάρεστες και ανησυχητικές όταν προετοιμαζόταν με την αδερφή της.

«Συγγνώμη γι' αυτό», είπε η γυναίκα, αλλά διόλου πειστικά. «Έπρεπε να περιμένουμε να ξυπνήσει η Αμερική και να επιβεβαιώσει μερικές λεπτομέρειες σχετικά με τη φοιτητική σας βίβα. Ελέγχθηκαν όλες. Ορίστε». Με ύφος μεγάθυμο, έδωσε στην Ίσμα ένα σκληρό ορθογώνιο χαρτί. Ήταν η κάρτα επιβίβασης για το αεροπλάνο που είχε ήδη χάσει.

Η Ίσμα σηκώθηκε, ασταθής, γιατί τα πόδια της είχαν μυρμηγκιάσει, αλλά φοβόταν να τα τινάξει μήπως κλοτσούσε κατά λάθος τον άντρα στην άλλη μεριά του γραφείου. Καθώς έσερνε έξω τη βαλίτσα της, ευχαρίστησε τη γυναίκα που είχε αφήσει τα αποτυπώματά της στο εσώρουχό της, δίχως να επιτρέψει να φανεί ίχνος σαρκασμού στη φωνή της.

* * *

Το κρύο περόνιασε κάθε εκτεθειμένο σημείο σάρκας προτού διαπεράσει τις στρώσεις από ρούχα. Η Ίσμα άνοιξε το στόμα της κι έγειρε πίσω το κεφάλι, ανασαίνοντας τον αέρα που της μούδιαζε τα χείλη κι έκανε τα δόντια να πονούν. Παντού υπήρχε χιόνι που 'χε σκληρύνει και λαμπύριζε στα φώτα του τερματικού σταθμού. Αφήνοντας τη βαλίτσα της με τη Δρα Χίρα Σα, που

είχε οδηγήσει δύο ώρες διασχίζοντας τη Μασαχουσέτη για να τη συναντήσει στον αερολιμένα Logan, πήγε ως ένα λοφάκι από χιόνι στην άκρη του πάρκινγκ, έβγαλε τα γάντια της και πίεσε πάνω τα ακροδάχτυλά της. Στην αρχή αντιστάθηκε, αλλά έπειτα υποχώρησε, και τα δάχτυλά της βυθίστηκαν στα πιο μαλακά στρώματα από κάτω. Έγλειψε χιόνι από τη χούφτα της, ανακουφίζοντας το στόμα της, που είχε ξεραθεί. Η γυναίκα στην εξυπηρέτηση πελατών στο Χίθροου, μια μουσουλμάνα, της είχε βρει μια θέση στην επόμενη πτήση, χωρίς χρέωση, και η Ίσμα είχε περάσει όλο της το ταξίδι ανησυχώντας για την ανάκριση που την περίμενε στη Βοστώνη, σίγουρη ότι θα την έθεταν υπό κράτηση ή θα την έστελναν αεροπορικώς πίσω στο Λονδίνο. Όμως ο υπάλληλος της Υπηρεσίας Μετανάστευσης τη ρώτησε μόνο πού θα φοιτούσε, είπε κάτι σχετικά με την πανεπιστημιακή ομάδα μπάσκετ, που η Ίσμα δεν το κατάλαβε, αλλά προσπάθησε να δείξει ενδιαφέρον, και της έκανε νόημα να περάσει. Κι έπειτα, καθώς έβγαινε από τον χώρο των αφίξεων, να η Δρ Σα, μέντορας και σωτήρας της, ολόγεια όπως τη θυμόταν η Ίσμα από τις προπτυχιακές της μέρες, με εξαίρεση μερικές ασημένιες τρίχες στα κοντοκουρεμένα μαύρα της μαλλιά. Βλέποντάς τη να σηκώνει το χέρι καλωσορίζοντάς την, η Ίσμα κατάλαβε πώς θα 'ταν σε μια αλλοτινή εποχή το να βγαίνεις στο κατάστρωμα, να αντικρίζεις το απλωμένο χέρι του Αγάλματος της Ελευθερίας και να ξέρεις ότι τα κατάφερες, ότι όλα θα πήγαιναν καλά.

Όσο ακόμη ένιωθε λιγάκι τα χέρια της, έγραψε, με βγαλμένα τα γάντια, ένα μήνυμα στο κινητό της: Έφτασα σώα. Πέρασα από την ασφάλεια χωρίς πρόβλημα. Η Δρ Σα είναι εδώ. Πώς τα πας;

Η αδερφή της απάντησε: Καλά, τώρα που ξέρω ότι πέρασες. Η θεία Νασίμ μπορεί να σταματήσει να προσεύχεται κι εγώ να πηγαίνω πέρα-δώθε νευρικά.

Είσαι στ' αλήθεια καλά;

Σταμάτα να ανησυχείς για μένα. Πήγαινε ζήσε τη ζωή σου τώρα, το θέλω αληθινά.

Στο πάροκινγκ τα αυτοκίνητα ήταν μεγάλα κι απέπνεαν αυτοπεποίθηση· παραπίσω, έβλεπες φαρδιές λεωφόρους· φώτα έλαμπαν παντού· με τη λάμψη τους να πολλαπλασιάζεται, αυτή αντανακλούσε στο γυαλί και το χιόνι. Εδώ υπήρχε καυχησιά και σιγουριά, και –τούτη την Πρωτοχρονιά του 2015– μια υπόσχεση για νέα ξεκινήματα.

* * *

Η Ίσμα ξύπνησε στο φως κι αντίκρισε δυο φιγούρες να αφήνουν τον ουρανό και να πέφτουν προς το μέρος της, με ένα χρώμα ζωηρό να φουσκώνει πάνω από τα κεφάλια τους.

Όταν η Χίρα την έφερε να δει αυτό το στούντιο, το πρωί μετά τον ερχομό της στην Αμερική, ο σπιτονοικοκύρης έδωσε έμφαση στον φεγγίτη ως πλεονέκτημα που αντιστάθμιζε την υγρασία στην εντοιχισμένη ντουλάπα, και της υποσχέθηκε κομήτες και σεληνιακές εκλείψεις. Με τα νεύρα της να είναι ακόμη τεντωμένα από την ανάκριση στο Χίθροου, το μόνο που μπόρεσε να σκεφτεί ήταν τους δορυφόρους παρακολούθησης που περιφέρονταν στον ουρανό, κι απέριψε το στούντιο. Όμως, αφού είχε περάσει όλη τη μέρα βλέποντας σπίτια, ήταν φανερό ότι δεν είχε τα λεφτά για τίποτα καλύτερο, χωρίς το βάρος μιας συγκατοίκησης. Τώρα, δέκα βδομάδες αργότερα, μπορούσε να απλώνεται στο κρεβάτι, ξέροντας ότι έβλεπε μα δεν την έβλεπαν. Πόσο αργά έμοιαζαν να κινούνται οι αλεξιπτωτιστές, σέρνοντας πίσω τους κόκκινα και χρυσά χρώματα. Σε όλη σχεδόν την ανθρωπινή ιστορία, φιγούρες που κατέβαιναν από τον ουρανό θα ήταν άγγελοι ή θεοί ή δαίμονες – ή ο Ίκαρος που έπεφτε, με τον πατέρα του, τον Δαίδαλο, να ακολουθεί πολύ αργά για να πιάσει το ματαιόδοξο αγόρι. Πώς να ήταν το να είσαι μέρος μιας ομά-

δας όπου όλα τα μάτια ήταν στραμμένα στον ουρανό περιμένοντας κάτι μυθικό να κατέβει στη γη; Τράβηξε μια φωτογραφία τους αλεξιπτωτιστές και την έστειλε στην Ανίκα, με τη λεζάντα **Θα το δοκιμάσεις μια μέρα;** κι έπειτα σηκώθηκε από το κρεβάτι διερωτώμενη αν η άνοιξη είχε έρθει πολύ νωρίς ή αν αυτό ήταν απλώς μια ανάπαυλα στον χειμώνα.

Μες στη νύχτα η θερμοκρασία είχε ανέβει κατακόρυφα, λιώνοντας το χιόνι σε ποτάμι. Μόλις ξύπνησε για την πρωινή προσευχή, το είχε ακούσει να κυλά ορμητικά στον ελαφρά κατηφορικό δρόμο. Ήταν ένας χειμώνας με χιονοθύελλες, περισσότερες απ' ό,τι συνήθως, της είχαν πει, και, καθώς φόραγε τα ρούχα της, φανταζόταν ανθρώπους να βγαίνουν από τα σπίτια τους και, σε σημεία στο έδαφος που τα αντίκριζαν για πρώτη φορά εδώ και μήνες, να βρίσκουν χαμένα αντικείμενα – ένα γάντι, κλειδιά, στιλό, σεντς. Το βάρος του χιονιού έκανε τα αντικείμενα να μην είναι πια οικεία στον καθένα: έτσι, ένα γάντι βαλμένο δίπλα στο πρώην ταίρι του έμοιαζε μακρινός συγγενής. Και τι κάνεις τότε; Πετάς και τα δύο ή τα φοράς αταίριαστα, αναγνωρίζοντας έτσι το θαύμα του σμιξίματος τους ξανά;

Δίπλωσε τις πιτζάμες της, τις έβαλε κάτω από το μαξιλάρι της κι έφτιαξε το πάπλωμα. Κοίταξε τριγύρω τις καθαρές, λιτές γραμμές του διαμερίσματός της: μονό κρεβάτι, γραφείο και καρέκλα γραφείου, συρταριέρα. Όπως τα περισσότερα πρωινά, ένιωσε τη βαθιά απόλαυση της καθημερινότητας να διυλίζεται στα ουσιώδη: βιβλία, βόλτες, χώροι περισυλλογής και εργασίας.

Όταν άνοιξε τη βαριά πόρτα του πετροντυμένου διώροφου σπιτιού, ο πρωινός αέρας ήταν για πρώτη φορά απαλλαγμένος από το εκατονταλέπιδο μαχαίρι του. Με το λιώσιμο του χιονιού, οι δρόμοι και τα πεζοδρόμια είχαν φαρδύνει, και εκείνη ένιωσε – *πώς ήταν η λέξη;* – ανεμπόδιστη καθώς άρχισε να βαδίζει γοργά, δίχως την έγνοια μήπως γλιστρούσε στον πάγο. Περούσε μπροστά από διώροφα σπίτια της εποχής της Αποικιοκρατίας,

από αυτοκίνητα που διατράνωναν τις πολιτικές τους πεποιθήσεις σε αυτοκόλλητα, από ρούχα ρετρό, από αντίκες και γιόγκα. Έστριψε στη Μείν Στριτ, όπου το Δημαρχείο με τους ανεξήγητους νορμανδικούς του πύργους, με τις τοξοθυρίδες τους, έδινε στο τοπίο μια νότα ευθυμίας.

Μπήκε στο αγαπημένο της καφέ, και κατέβηκε τα σκαλιά με μια κούπα στο χέρι, μέχρι το γεμάτο βιβλία υπόγειο, ένα καταφύγιο όπου οι λάμπες έριχναν ένα ζεστό φως, οι πολυθρόνες ήταν φθαρμένες και ο καφές ήταν δυνατός. Πάτησε μερικά πλήκτρα στο πληκτρολόγιο για να ξυπνήσει το λάπτοπ της και, συννηθισμένη να βλέπει στην επιφάνεια εργασίας τη φωτογραφία της μητέρας της να φιλά το μωρουδίστικο κεφαλάκι της Ίσμα όταν η ίδια ήταν ακόμη νεαρή, τη δεκαετία του '80, με ογκώδη μαλλιά και σκουλαρίκια, ούτε που της έδωσε σημασία. Όπως κάθε πρωί, άνοιξε το παράθυρο του Skype για να τσεκάρει αν η αδερφή της ήταν ονλάιν. Δεν ήταν, και η Ίσμα πήγε να το κλείσει, όταν ένα νέο όνομα εμφανίστηκε στη λίστα των επαφών ονλάιν – *Παρβίζ Πασά*.

Η Ίσμα σήκωσε τα χέρια της από το πληκτρολόγιο, τα ακούμπησε δεξιά κι αριστερά από το λάπτοπ και κοίταξε το όνομα του αδερφού της. Είχε να το δει από εκείνη τη μέρα του Δεκέμβρη, όταν εκείνος είχε καλέσει για να τους ανακοίνωνε την απόφαση που είχε πάρει δίχως να αναλογιστεί τις συνέπειές της για τις αδερφές του. Τώρα θα κοιτούσε το όνομά της, με το πράσινο σημάδι «√» δίπλα του να του φανερώνει ότι ήταν διαθέσιμη για να μιλήσουν. Το παράθυρο του Skype ήταν έτσι βαλμένο, που τα χείλη της μητέρας της το άγγιζαν. Τα λεπτά χαρακτηριστικά της Ζεϊνάμπ Πασά είχαν προσπεράσει την Ίσμα και είχαν περάσει στα δίδυμα, που γελούσαν με το στόμα της μητέρας τους και χαμογελούσαν με τα μάτια της. Η Ίσμα μεγιστοποίησε το «παράθυρο» του Skype, καλύπτοντας όλη την οθόνη· έβαλε τις χούφτες της γύρω από τον λαιμό της και, με το αίμα να κυλά γρήγορα στις

αρτηρίες της, ένιωσε, στη θεά του ονόματός του, την αντίδραση της καρδιάς της. Πέρασαν απανωτά δευτερόλεπτα χωρίς αυτός να κάνει τίποτα. Συνέχισε να κοιτάζει την οθόνη, όπως ήξερε ότι κοιτούσε κι εκείνος τη δική του, για τον ίδιο λόγο και οι δύο: περιμένοντας την Ανίκα.

Λίγες εβδομάδες νωρίτερα, στο διαμέρισμα της Χίρα Σα, μια παράξενη μουσική είχε διαπεράσει τον χώρο όπου η Χίρα έκοβε πατάτες – ένας σφυριχτός, οξύς παλμός. Η Ίσμα και η Χίρα ήλεγξαν τηλέφωνα και ηχεία, έβαλαν το αυτί τους σε τοίχους και πατώματα, βγήκαν στον διάδρομο, άνοιξαν ντουλάπες, μπήκαν σε άδειες κάμαρες, και η μουσική δεν έλεγε να πάψει, υπέροχη κι απόκοσμη, τέτοια που δεν μπορούσε κανένα γνωστό μουσικό όργανο, καμία φωνή και κανένα πουλί να τη βγάλει. Ένας γείτονας, περνώντας, αναζήτησε την πηγή. «Φαντάσματα», είπε, κλείνοντας το μάτι, κι έφυγε.

Η Ίσμα γέλασε, όμως η Χίρα μαζεύτηκε κρυτώνοντας τους ώμους και άπλωσε το χέρι για να αγγίξει το φυλαχτό απ' το κακό μάτι, που κρεμόταν στον τοίχο, και για το οποίο η Ίσμα είχε υποθέσει πως ήταν απλώς διακοσμητικό.

Η μουσική εξακολούθησε, ερχόμενη από παντού και από πουθενά, ακολουθώντας τες καθώς αυτές τριγυρνούσαν στο διαμέρισμα. Η Χίρα, σφίγγοντας το μαχαίρι της, ψιθύρισε κάτι, που αποδείχθηκε πως ήταν το «Πάτερ Ημών» – είχε μορφωθεί σε ένα σχολείο καλογραιών στο Κασμίρ. Τελικά, η απολύτως ορθολογική Δρ Σα, που είχε μυαλό ξυράφι, είπε ότι θα έπρεπε να έβγαιναν έξω για φαγητό κι ας έριχνε χαλάζι. Ίσως ο ήχος να είχε σταματήσει όταν πια θα γυρνούσαν. Η Ίσμα ανέβηκε στο μπάνιο για να πλύνει από τη βρόμα όλες τις κρυφές γωνίες των χεριών της. Καθώς στεκόταν στον νιπτήρα, κοιτάζοντας έξω από το παράθυρο, δίπλα του, είδε την πηγή της μουσικής.

Κατέβηκε τρέχοντας, άρπαξε τη Χίρα από το μπράτσο και, τραβώντας την, την έβγαλε από την πίσω είσοδο, σκύβοντας το

κεφάλι στο χαλάζι. Σε όλο το μήκος του κοκκινότουβλου κτίσματος, απ' άκρη σ' άκρη, παγοκρύσταλλοι κρέμονταν από τα γείσα, μακριοί ίσαμε τριάντα εκατοστά, κι ακόμα πιο πολύ. Το χαλάζι έπεφτε πάνω σ' αυτές τις σπάθες κι έβγαζε τη μουσική. Η ακουστική του πάγου πάνω στον πάγο, κάτι αφάνταστο ώσπου να το βιώσει κάποιος.

Ένας πόνος χίμηξε καταπάνω της τότε, ένας πόνος σωματικός, ρίχνοντάς τη στα γόνατα. Η Χίρα πήγε να πλησιάσει, όμως η Ίσμα σήκωσε το χέρι, ξάπλωσε στο χιόνι κι άφησε τον πόνο να στροβιλιστεί μέσα της καθώς το χαλάζι και οι παγοκρύσταλλοι συνέχιζαν την «ηλεκτρονική» τους μουσική. Ο Παρβίζ, ένα αγόρι που δεν το έβλεπες ποτέ χωρίς τα ακουστικά του κι ένα μικρόφωνο, θα είχε μείνει εδώ όσο εξακολουθούσε το τραγούδι, με τα ρούχα του να μουλιάζουν στο χιόνι, με το χαλάζι να τον σφυροκοπά, αδιάφορος για οτιδήποτε εκτός από το να συλλάβει κάτι που μέχρι τότε δεν το 'χε ακούσει κανείς, με τα μάτια του γλαυρά απ' την ευχαρίστηση.

Εκείνη ήταν η μόνη φορά που της είχε λείψει ειλικρινά ο αδερφός της, χωρίς επίθετα όπως «αγνώμων» κι «εγωιστής» να διαπερνούν την αίσθηση της απώλειας. Τώρα κοίταζε το όνομά του στην οθόνη και προσευχόταν άηχα να μη συνδεόταν η Ανίκα, με τα επίθετα να πλημμυρίζουν το μυαλό της. Η Ανίκα έπρεπε να μάθει να τον θεωρεί χαμένο για πάντα. Μπορούσες να το κάνεις αυτό για κάποιον που αγαπούσες· η Ίσμα το 'χε μάθει αυτό από νωρίς. Όμως το κατάφερνες μόνο αν υπήρχε πλήρες κενό εκεί που πρωτίτερα ήταν ο άλλος.

Το όνομά του εξαφανίστηκε από την οθόνη. Άγγιξε τον ώμο της, με τους μυς να είναι κόμπος κάτω από το δέρμα. Πίεσε, και κατάλαβε τι σήμαινε να είσαι χωρίς οικογένεια· δεν είχες κανενός τα χέρια, εκτός από τα δικά σου, για να σε ανακουφίσουν. «Θα είμαστε συνεχώς σε επαφή», είχαν πει αυτή και η Ανίκα τις εβδομάδες προτού φύγει. Όμως η «επαφή» ήταν ό,τι δεν επέτρε-

πε η σύγχρονη τεχνολογία, και, χωρίς αυτήν, η ίδια και η αδερφή της είχαν χάσει κάτι ζωτικό στη συνύπαρξή τους. Από την επαφή είχε ξεκινήσει – όταν η Ανίκα ήταν μωρό, την έπλεναν, την άλλαζαν, την τάιζαν και τη λίκνιζαν, για να κοιμηθεί, η γιαγιά της και η εννιάχρονη αδερφή της, ενώ ο Παρβίζ, το πιο αδύναμο και φιλάσθενο από τα δίδυμα, ήταν αυτός που βύζαινε στο στήθος της μητέρας τους (είχε γάλα μόνο για το ένα) κι έκλαιγε αν δεν τον φρόντιζε αυτή. Όταν τα δίδυμα μεγάλωσαν και έφτιαξαν το δικό τους κλειστό σύμπαν, εκείνα που η Ανίκα χρειαζόταν από την Ίσμα ήταν όλο και λιγότερα, αλλά, ακόμα κι έτσι, παρέμεινε μια σχέση σωματικής εγγύτητας – η Ανίκα μιλούσε στον Παρβίζ για όλα της τα βάσανα και τις έγνοιες, όμως πήγαινε στην Ίσμα αν αναζητούσε μια αγκαλιά, ένα χέρι να της τρίψει την πλάτη ή ένα κορμί για να κουλουριαστεί πάνω του στον καναπέ. Και, όταν το βάρος του σύμπαντος έμοιαζε υπερβολικά μεγάλο για να το αντέξει η Ίσμα –ιδιαίτερα εκείνες τις πρώτες μέρες αφού η γιαγιά τους και η μητέρα τους πέθαναν μέσα σε διάστημα ενός χρόνου, αφήνοντας την Ίσμα να μεγαλώσει και να συντηρήσει αυτή δυο δωδεκάχρονα βυθισμένα στη θλίψη–, η Ανίκα ήταν εκείνη που έβαζε τα χέρια της στους ώμους της αδερφής της και τους μάλαζε για να φύγει ο πόνος.

Πλαταγίζοντας τη γλώσσα στα χείλη της, για να δείξει έτσι ότι αποδοκίμαζε τούτη την αυτολύπηση, η Ίσμα έβγαλε την εργασία που ετοίμαζε, κι επέστρεψε στο καταφύγιο της δουλειάς.

* * *

Στα μέσα του απογεύματος πλέον, η θερμοκρασία είχε ξεπεράσει τους 50 °F, ένα μέγεθος που, ακούγοντάς το, είχες την αίσθηση πολύ μεγαλύτερης ζέσθης από τους αντίστοιχους 10 °C, και μια κρίση ανοιξιάτικης τρέλας είχε αφήσει σχεδόν άδειο το υπόγειο στέκι της. Η Ίσμα έγειρε προς το μέρος της την κούπα καφέ που

έπινε μετά το μεσημεριανό, έβαλε το ακροδάχτυλό της στο υγρό, και σκέφτηκε αν θα ήταν απρέπεια να ζητούσε να τον ζέστειναι στον φούρνο μικροκυμάτων. Είχε μόλις αποφασίσει ότι θα διακινδύνευε την αποδοκιμασία, όταν η πόρτα άνοιξε και η μυρωδιά τσιγάρων μπήκε απ' έξω, από τον χώρο των καπνιστών, ακολουθούμενη από έναν νεαρό η όψη του οποίου την αιφνιδίασε.

Η όψη του δεν ήταν αιφνιδιαστική επειδή ήταν ξεχωριστή – πυκνά μαύρα μαλλιά, δέρμα στην απόχρωση του τσαγιού με γάλα, χαρακτηριστικά με καλές αναλογίες, καλό ύψος, ωραίοι ώμοι. Αν στεκόσουν σε οποιαδήποτε γωνία δρόμου στο Γουέμπλεϊ για αρκετή ώρα θα έβλεπες μια εκδοχή του, αν και σπάνια θα συνέδεις με τόσα προνόμια την αίσθηση που θα απέπνεε. Όχι· το αιφνιδιαστικό ήταν η οικεία φυσιογνωμία του άντρα, που έκανε το στομάχι της να σφιχτεί.

Στο σπίτι του θείου της –όχι θείου εξ αίματος, ή, έστω, από αγάπη, αλλά απλώς γιατί ήταν συχνή η παρουσία του στην οικογενειακή της ζωή– υπήρχε μια φωτογραφία από τη δεκαετία του '70, μιας ομάδας κρίκετ της γειτονιάς, που πόζαζαν με ένα έπαθλο. Ήταν μια φωτογραφία που η Ίσμα είχε σταθεί μερικές φορές να την κοιτάξει όταν ήταν παιδί, απορώντας με την αντίθεση ανάμεσα στα λαμπρά, κορδωτά αγόρια και στους κοινούς μεσήλικες που αυτά κατέληξαν να είναι. Έδινε προσοχή μόνο σε εκείνους που γνώριζε ως μεσήλικες· έτσι, δεν είχε δώσει ποτέ πολλή σημασία στο αγέλαστο αγόρι με τα ρούχα που δεν του έρχονταν καλά, ως την ημέρα που η μητέρα της στάθηκε μπροστά στη φωτογραφία και είπε τη λέξη «Αναίσχυντος!» δείχνοντας τον νεαρό άντρα.

«Α ναι, ο νέος βουλευτής», είπε ο θείος πλησιάζοντας για να δει τι είχε προκαλέσει μια δήλωση τόσο ασυνήθιστα φαρμακερή. «Τη μέρα του τελικού ήμασταν μείον έναν παίκτη, και τούτος εδώ, ο Μίστερ Σοβαρός, είχε έρθει για επίσκεψη στον ξάδερφό του, τον γουίκετ-κίπερ μας· έτσι είπαμε “εντάξει, παίξε μαζί μας”, και του δώσαμε τη στολή του τραυματισμένου ροπα-

λοφόρου μας. Σ' όλο τον αγώνα δεν έκανε τίποτα εκτός από το να χάσει μία φορά την μπάλα, κι έπειτα κατέληξε να κρατάει το έπαθλο σε τούτη την επίσημη φωτογραφία, που δημοσιεύτηκε στην τοπική εφημερίδα. Του το προσφέραμε από ευγένεια επειδή ήταν ξένος, σίγουροι ότι, από τακτ, θα το αρνιόταν, όμως ο αρχηγός, εγώ δηλαδή, θα έπρεπε να το 'χε κρατήσει. Τότε έπρεπε να είχαμε καταλάβει ότι θα γινόταν πολιτικός μεγαλώνοντας. Ο Εικοσάλιρος είπε ότι την έχει κορνιζαρισμένη στον τοίχο κι ότι λέει στους πάντες ότι ήταν ο Άνθρωπος του Αγώνα».

Αργότερα εκείνη τη μέρα, η Ίσμα κρυφάκουσε τη γιαγιά της να μιλάει στην καλύτερή της φίλη και γειτόνισσα, τη θεία Νασίμ, και έμαθε τον πραγματικό λόγο γι' αυτό το «Αναίσχυντος!». Δεν είχε να κάνει με την επιλογή σταδιοδρομίας του αγέλαστου, αλλά με μια βανασούτητα που είχε πρόσφατα δείξει προς την οικογένειά τους, ενώ θα του ήταν τόσο εύκολο να πράξει διαφορετικά. Στα κατοπινά χρόνια, τον είχε προσέξει πολύ – ήταν ο μόνος στη φωτογραφία που, μεγαλώνοντας, παρέμεινε λεπτός, και οξύνους, στοχεύοντας σε όλο και πιο μεγάλα και λαμπρά έπαθλα. Και να τον τώρα, να διασχίζει το καφέ, όχι η μισητή και θαυμαστή φιγούρα που έγινε μεγαλώνοντας, αλλά μια κατά τι μεγαλύτερη σε ηλικία εκδοχή του αγοριού που είχε υπάρξει όταν ποζάρισε με την ομάδα κρίκετ, με εξαίρεση τα μαλλιά του, που έπεφταν πιο μαλακά, και την έκφρασή του, που ήταν πιο ανοιχτή. Αυτός έπρεπε να είναι ο γιος. Είχε δει μια φωτογραφία που τον συμπεριελάμβανε, όμως είχε σκυφτό το κεφάλι, και τα μαλλιά του, έτσι όπως έπεφταν, έκρυβαν τα χαρακτηριστικά του. Είχε αναρωτηθεί τότε αν αυτό ήταν σκόπιμο. Το όνομά του ήταν «Έιμον». Τι γέλια είχαν κάνει στο Γουέμπλεϊ όταν το άρθρο στην εφημερίδα, που συνόδευε την οικογενειακή φωτογραφία, αποκάλυψε αυτή τη λεπτομέρεια, ότι το όνομα ήταν μουσουλμανικό αλλά έτσι αλλαγμένο ώστε να μοιάζει ιρλανδικό – το «Αϊμάν» έγινε «Έιμον» για να ξέρει ο κόσμος ότι ο πατέρας είχε αφο-

μιοωθεί. (Η Ιρλανδοαμερικανή σύζυγός του θεωρούνταν άλλο ένα δείγμα αυτής της αφομοιωμένης εικόνας που μοστράριζε, παρά εξήγηση για το όνομα του γιου.)

Ο γιος στεκόταν στον πάγκο, με μπλουτζίν και καπιτονέ λαδί μπουφάν, και περιέμενε.

Η Ίσμα σηκώθηκε κρατώντας την κούπα και τον πλησίασε. «Σ' αυτό τον πάγκο σερβίρουν μόνον όταν έχουν δουλειά».

«Ευχαριστώ. Καλοσύνη σου που μου το είπες. Πού είναι-;» Τα φωνηέντά του ήταν απροκάλυπτα αριστοκρατικά, ενώ η Ίσμα θα περιέμενε την ταξικά πιο ουδέτερη λονδρεζίκι προφορά τού πατέρα του.

«Επάνω. Θα σου δείξω. Συγγνώμη, δε χρειάζεσαι τη βοήθειά μου, αλλά σκόπευα έτσι κι αλλιώς ν' ανέβω κι εγώ. Ο καφές μου έχει κρυώσει». Γιατί τόσα λόγια;

Της πήρε την κούπα από το χέρι, με την κίνησή του να φανερώνει αναπάντεχη οικειότητα. «Επίτρεψέ μου. Ως “ευχαριστώ” που με έσωσες από το να γίνω ο Εγγλέζος που Περίμενε Αιώνιως στον Πάγκο. Και σε συγχωρώ που τον μπερδεψες με τον Εγγλέζο που Χάνεται Ανεβαίνοντας Επάνω».

«Ήθελα απλώς να μου τον ξεστάνουν».

«Δίκιο έχεις». Μύρισε το περιεχόμενο της κούπας – άλλη μια κίνηση που φανέρωνε υπερβολική οικειότητα. «Έχει θαυμάσια μυρωδιά. Τι είναι; Δεν μπορώ να ξεχωρίσω ούτε μια αιθιοπική ποικιλία από μια κολομβιανή...» Σταμάτησε. «Αυτή η πρόταση δεν ξέρει πού να πάει έπειτα».

«Για δικό της καλό, ίσως. Είναι το χαρμάνι του μαγαζιού».

Στάθηκε για μια στιγμή εκεί που ήταν, βλέποντάς τον να ανεβαίνει τη σκάλα, που από τη μια μεριά είχε φτέρες σε γλάστρες κι από την άλλη έναν τοίχο με ζωγραφισμένες φτέρες. Όταν εκείνος κοίταξε κάτω, προς το μέρος της, λέγοντας άηχα «δε χάθηκα ακόμη», αυτή παρέστησε απλώς τη γυναίκα που ήταν βυθισμένη στις σκέψεις της και γύρισε στο τραπεζάκι της στην εσο-

χή, κλίνοντας έτσι το σώμα της, ώστε η σκιά της να εμποδίζει το ηλιόφως να πέσει στην οθόνη του υπολογιστή. Έσυρε τα δάχτυλά της πάνω στην ξύλινη επιφάνεια του τραπέζιού, με τους κόμπους της και τα καψίματά της. Μάντεψε ποιον είδα πήγε να γράψει στο κινητό της, κι ύστερα σταμάτησε και το έσβησε. Μπορούσε πολύ εύκολα να φανταστεί τον τόνο στην απάντησή της Ανίκα: Μπλιακ! θα έλεγε, ή Γιατί του μίλησες;

Εκείνος δε γύρισε. Τον φαντάστηκε να βλέπει μια μικρή ουρά στον πάγκο και, ανασηκώνοντας τους ώμους, να αφήνει την κούπα της και να βγαίνει έξω· κι αυτό την έκανε να αισθανθεί ταυτόχρονα δικαιωμένη και απογοητευμένη. Ανέβηκε για να πάρει άλλον καφέ και διαπίστωσε ότι η καφετιέρα είχε χαλάσει· έτσι, αναγκάστηκε να αρκεστεί σε ένα φλιτζάνι ζεστό νερό χρωματισμένο με ένα φακελάκι τσάι. Γυρνώντας κάτω, είδε μια κούπα φρέσκο καφέ στο τραπέζι της κι έναν άντρα να είναι διπλωμένος στην καρέκλα παραδίπλα, με τα πόδια του ριγμένα στο μπράτσο της, και να διαβάζει ένα βιβλίο που είχε το σχήμα του κενού στο ράφι πάνω από το κεφάλι του.

«Τι είναι;» της είπε κοιτάζοντας το φλιτζάνι τσάι που ακούμπησε η Ίσμα σε ένα άδειο τραπέζι. Περιεργάστηκε την ετικέτα που κρεμόταν από το σακουλάκι του τσαγιού. «Ruby Red. Δεν παριστάνει καν ότι έχει γεύση».

Η Ίσμα σήκωσε την κούπα ευχαριστώντας τον έτσι. Ο καφές δεν ήταν τόσο ζεστός όσο θα μπορούσε, όμως πρέπει να τον είχε φέρει απ' έξω. «Τι σου χρωστάω;»

«Πέντε λεπτά κουβέντα. Τόσα ξόδεψα περιμένοντας στην ουρά. Αφού τελειώσεις όμως ό,τι κάνεις».

«Μπορεί να πάρει λίγο χρόνο».

«Ωραία. Έτσι, θα προφτάσω να διαβάσω τι ουσιώδες λέει η...» Έκλεισε το βιβλίο και κοίταξε το εξώφυλλο. «*Βίβλος των γυναικείων μυστηρίων. Πλήρης επίτομη. Φεμινιστική μαγεία, τελετές λατρείας θεαινών, ξόρκια και άλλες γυναικείες τέχνες*».

Μια φοιτήτρια σήκωσε τα μάτια κι αγριοκοίταξε.

Η Ίσμα έβαλε το λάπτοπ στο σακιδιό της κι ήπιε μονορούφι τον καφέ της. «Έλα μαζί μου μέχρι το σουπερμάρκετ, αν θες».

* * *

Στη σύντομη διαδρομή με τα πόδια μέχρι το σουπερμάρκετ, έμαθε ότι αυτός είχε παρατήσει τη δουλειά του σε μια εταιρεία παροχής συμβουλευτικών υπηρεσιών για να ζήσει για λίγο έξω από τους τοίχους ενός γραφείου και, μεταξύ άλλων, να επισκεφτεί τους παππούδες του στο Άμερστ, μια πόλη που την αγαπούσε γιατί την είχε συνδέσει με τις διακοπές του όταν ήταν παιδί.

Καθώς αυτή προσπαθούσε να διαλέξει ανάμεσα στη μία και την άλλη διόλου πειστική ποικιλία ντομάτας, για τη σάλτσα της βραδινής μακαρονάδας, ο Έιμον απομακρύνθηκε και γύρισε με μια κονσέρβα ντοματάκια, καθώς και με φύλλα για τη σαλάτα που η Ίσμα δε σκόπευε να φτιάξει. «Αρουγκούλα», της είπε στροφουρνώντας υπερβολικά το ρ. «Κάπου στο μέσον ανάμεσα σε λατινοαμερικάνικο χορό και σε αλοιφή για τη μυρμηγκιά». Η Ίσμα Δεν μπορούσε να καταλάβει αν προσπαθούσε να την εντυπωσιάσει ή αν ήταν από τους άντρες που είναι ερωτευμένοι με την ίδια τους τη γοητεία. Αφού έβαλε τα ψώνια στα σακιδιό της, αυτός το πήρε από το ταμείο και το κρέμασε στον έναν του ώμο, λέγοντας ότι αυτό του άρεσε, γιατί τον έκανε να νιώθει ξανά σαν μαθητής, και ρωτώντας την αν την πείραζε να το κουβαλούσε για λίγο. Η Ίσμα σκέφτηκε ότι αυτό ήταν μια επίδειξη των εκλεπτυσμένων τρόπων που εκλαμβάνονταν ως αρετή από ανθρώπους σαν αυτόν, όταν όμως του είπε ότι δεν υπήρχε κανένας λόγος για τέτοια ιπποτική συμπεριφορά, της απάντησε ότι το να επιβαρύνει μια γυναίκα με τη συντροφιά του απλώς και μόνο επειδή ένιωθε μοναξιά ήταν το αντίθετο του ιπποτισμού, και μια λονδρέζικη προφορά ήταν το καλύτερο πιθανό αντίδοτο. Έτσι, προχώ-

ρησαν μαζί, βαδίζοντας προς το γειτονικό δάσος, μιας και η μέρα ήταν τόσο ωραία. Καθ' οδόν, της ζήτησε να έκαναν μια παράκαμψη από τη Μείν Στριτ (λέγοντας το «Μείν» με την αμυδρή αποδοκιμασία κάποιου που είχε μόλις έρθει από μια μητρόπολη), για να περάσουν από ένα κατάστημα υπαίθριας ένδυσης, και, ώσπου να διασχίσει αυτή τον δρόμο και να πάρει είκοσι δολάρια από το ΑΤΜ, εκείνος είχε βγει φορώντας ακριβά παπούτσια πεζοπορίας, και με το σακίδιο να είναι τώρα πιο βαρύ.

Στο δάσος είχε λασπόχιο, όμως το φως που περνούσε ανάμεσα στα μπερδεμένα κλαριά ήταν αληθινή απόλαυση, και το ποτάμι, φουσκωμένο με το λιώσιμο του χιονιού, βοούσε. Ανέβασαν τους γιακάδες τους, γιατί τα κλαδιά έσταζαν. Αυτός, δείχνοντας να μη νιώθει αμήχανα που φώναζε όποτε χοντρές και κρύες στάλες έπεφταν στο κεφάλι του, απλώς σχολίασε τη σιλιάτη προσασία που της χάριζε το μάλλινο τουρμπάνι της, αποκαλώντας την «Γκρέτα Γκάρμπο». Πού και πού άκουγαν τον γδούπο από το χιόνι που ξεκολλούσε κι έπεφτε, όμως τους φάνηκε ότι δεν υπήρχε κίνδυνος να προχωρήσουν. Η κουβέντα τους ήταν ασήμαντη –για τον καιρό, την υπερβολική φιλικότητα των ξένων στην Αμερική, τις αγαπημένες τους λονδρέζικες διαδρομές με το λεωφορείο (κάτι που, κυρίως, φανέρωσε την ξεχωριστή γεωγραφία της ζωής καθενός από τους δύο)–, όμως, κι έτσι ακόμα, η αγγλική του αίσθηση του χιούμορ και οι πολιτισμικές του αναφορές ήταν πιο απολαυστικές από όσο θα περίμενε ποτέ η Ίσμα. Για εκείνον ήταν πιο φυσικό να κάνει κουβεντούλα από ό,τι για εκείνη, όμως πρόσεχε να μην κυριαρχεί στη συζήτηση, ακούγοντας με ενδιαφέρον ως και τις πλέον τετριμμένες παρατηρήσεις της, και κάνοντας συμπληρωματικές ερωτήσεις αντί να χρησιμοποιεί τα λόγια της ως εφαλτήριο για δικούς του μονολόγους, όπως οι περισσότεροι άντρες που γνώριζε η Ίσμα. *Κάποιος τον μεγάλωσε με τον τρόπο που προσπάθησα εγώ να μεγαλώσω τον Παρβίζ, δε σταματούσε να σκέφτεται.*

Σε ένα από τα σημεία που το νερό ήταν πιο γαλήνιο, ένα πεσμένο δέντρο έφτανε σε απόσταση επτά-οκτώ μέτρων από την όχθη. Η Ίσμα βάδισε πάνω του, με τα χέρια απλωμένα για να ισορροπεί, ενώ εκείνος έμεινε πίσω, βγάζοντας ήχους που την ευχαρίστησαν, με την ανησυχία, ανάκατη με θαυμασμό, που φανέρωναν. Ο ουρανός ήταν βαθυγάλανος, το νερό κυλούσε ορμητικό όπως το αίμα από την καρδιά, κι ένας λεπτός νέος άντρας από έναν κόσμο πολύ μακρινό από τον δικό της την περίμενε να γυρίσει σε αυτόν. Ρούφηξε τη στιγμή και προσπάθησε να δει το είδωλό της στο νερό, όμως αυτό κυλούσε πολύ γρήγορα, ενώ η Ίσμα ήταν συνηθισμένη σε κανάλια που αργοκυλούσαν.

Προερχόταν από μια πόλη που τη διέτρεχαν τέτοια κανάλια, κι αυτό ήταν η αποκάλυψη στην εφηβεία της, όταν οι φίλες της στο σχολείο έβαζαν πλήρη γι' άλλου είδους ανακαλύψεις, που την ίδια πιο πολύ την ενοχλούσαν παρά την έθελγαν. Στο Άλπερτον, τρία χιλιόμετρα μακριά από το παλιό της σπίτι, μπορούσε να κατέβει σε γαλήνιες υδάτινες λεωφόρους που, σε σχέση με τους θορυβώδεις δρόμους απ' όπου έφτανε ως εκεί, ήταν έρημες. Ήξερε ότι η μητέρα της και η γιαγιά της θα έλεγαν πως ήταν επικίνδυνο μια μοναχική κοπέλα να διασχίζει βιομηχανικές εκτάσεις κι ερημιές, δίχως άλλη συντροφιά εκτός από τις φυλλωσιές, όπως στην ύπαιθρο (για την οικογένειά της, τίποτα δεν ήταν πιο επικίνδυνο από την ύπαιθρο, όπου μπορούσες να φωνάζεις «βοήθεια» και να μη σ' ακούει κανείς): έτσι, δεν έλεγε ποτέ κάτι πιο συγκεκριμένο από το «Πάω μια βόλτα», το οποίο έβρισκαν ταυτόχρονα διασκεδαστικό και διόλου απειλητικό.

Το πόδι της γλίστρησε στη λεία επιφάνεια του κορμού, κι αναγκάστηκε να πέσει στα γόνατα για να μη βρεθεί στο ποτάμι. Κρύο νερό τής πιτσιλίστηκε τα χέρια και τα μανίκια. Γύρισε πίσω προσεκτικά, βλέποντας την ανησυχία γραμμένη στο πρόσωπο του Έιμον.

Μετά από αυτό, της έκανε πιο ευθείες ερωτήσεις για τη ζωή

της, λες και το ότι την είδε να βαδίζει μακριά του, πάνω σε ένα πεσμένο δέντρο, είχε κάνει την εικόνα της να είναι πιο καθαρή. Του απάντησε με την ευκολότερη εκδοχή: μεγάλωσε στο βόρειο Λονδίνο, πράγμα που του ήταν ήδη γνωστό από τις διαδρομές της με λεωφορείο – στη γειτονιά της Πρέστον Ρόουντ, για την ακρίβεια, κάτι που γι' αυτόν προφανώς παραίτηταν ακριβές. Είχε δύο αδέρφια, πολύ μικρότερα. Τη μεγάλωσε η μητέρα της και η γιαγιά της, που τώρα είχαν πεθάνει και οι δύο. Δεν είχε γνωρίσει ποτέ τον πατέρα της. Βρισκόταν εδώ για το διδακτορικό της, με τα έξοδά της να καλύπτονται πλήρως από τον μισθό που θα έπαιρνε ως βοηθός έρευνας. Είχε κάνει πολύ αργά αίτηση για το φθινοπωρινό εξάμηνο, όμως η πρώην καθηγήτριά της, η Δρ Σα, είχε κανονίσει να πάρει άδεια για να ξεκινήσει τον Ιανουάριο· έτσι, να την, τώρα, εδώ.

«Και κάνεις λοιπόν αυτό που θέλεις να κάνεις; Τυχερή!»

«Ναι», του είπε. «Πολύ τυχερή». Αναρωτήθηκε αν θα έπρεπε να απαντούσε στις ερωτήσεις του για τη ζωή της κάνοντας και αυτή κάποιες για τη δική του. Όμως, τότε ίσως εκείνος ανέφερε τον πατέρα του, για τον οποίο η Ίσμα δεν μπορούσε να υποκριθεί ότι τον αγνοούσε, κι αυτό μπορεί να τους οδηγούσε σε έναν δρόμο που αυτή δεν ήθελε να πάρει.

Το ποτάμι ήταν σκοτεινό τώρα, το πρώτο σημάδι ότι η μέρα έφτανε στο τέλος της, αν και ακόμη υπήρχε αρκετό φως στον ουρανό. Τον οδήγησε πίσω στον δρόμο, βγάζοντάς τους κοντά σε ένα λύκειο όπου μακροκάνηδες έφηβοι έτρεχαν στον στίβο, και σωροί από λασπερό χιόνι ήταν σπρωγμένοι στις γωνίες του γηπέδου.

«Μπορώ να σε ρωτήσω κάτι;» της είπε. «Το τουρμπάνι – το φοράς για μουσουλμανικούς λόγους ή για στίλ;»

«Ξέρεις, οι μοναδικοί δύο άνθρωποι στη Μασαχουσέτη που μ' έχουν ρωτήσει γι' αυτό ήθελαν και οι δύο να μάθουν αν το φορώ για λόγους στίλ ή επειδή κάνω χημειοθεραπεία».

«Ο καρκίνος ή το Ισλάμ – ποιο είναι η μεγαλύτερη συμφορά;» της είπε γελώντας.

Υπήρχαν ακόμη στιγμές που μια τέτοια δήλωση μπορούσε να σε πιάσει απροετοίμαστη. Σήκωσε μεμιάς τα χέρια του σε ένδειξη συγγνώμης. «Χριστέ μου, συγγνώμη. Αυτό ακούστηκε στ' αλήθεια άσχημο. Εννοούσα, στις μέρες μας πρέπει να είναι δύσκολο να είσαι μουσουλμάνο».

«Θα μου φαινόταν ακόμα πιο δύσκολο να μην είμαι μουσουλμάνο», του είπε, κι ύστερα προχώρησαν μέσα σε μια σιωπή που είχε γίνει κάτι παραπάνω από άβολη όταν βγήκαν ξανά στη Μείν Στριτ. Η Ίσμα είχε υποθέσει γι' αυτόν πως, όσο κοσμικός κι αν ήταν, όσο πολιτικοποιημένος αντί για θρησκευόμενος, θεωρούσε τον εαυτό του μουσουλμάνο. Τι ανοησία, ωστόσο, να το υποθέσει αυτό για τον γιο ενός τέτοιου πατέρα.

«Αντίο», του είπε καθώς πλησίαζαν στο καφέ, δίνοντάς του το χέρι, και καταλαβαίνοντας εκ των υστέρων, μόνο, πως αυτή η χειρονομία ήταν παράξενα τυπική.

«Σ' ευχαριστώ για την παρέα. Ίσως τύχει να ξαναβρεθούμε», της είπε βγάζοντας τα παπούτσια του και βάζοντας το σακίδιο στο απλωμένο της χέρι σάμπως γι' αυτό να το είχε τείνει – υποθέτοντας ότι οι γυναίκες που φορούσαν τουρμπάνι για «μουσουλμανικούς λόγους» δεν μπορεί να αντάλλασσαν χειραψία με άντρες. Καθώς γυρνούσε με τα πόδια στο σπίτι σκεφτόταν πόσο πιο ευχάριστη ήταν η ζωή όταν ζούσες ανάμεσα σε ξένους των οποίων τα υπονοούμενα δεν μπορούσες να διακρίνεις. Έτσι, δε χρειαζόταν να ξέρεις ότι το «ίσως τύχει να ξαναβρεθούμε» στην πραγματικότητα σήμαινε «δεν έχω καμία αληθινή επιθυμία να σε δω μετά απ' αυτό».

* * *

Η θεία Νασίμ, η γειτόνισσα που αντικατέστησε τη γιαγιά τους

όταν εκείνη πέθανε, και με την οποία τώρα έμενε μαζί η Ανίκα, τηλεφώνησε για να πει ότι δεν ήθελε να ανησυχήσει την Ίσμα· αλλά, μήπως θα μπορούσε να ελέγξει τι έκανε η Ανίκα; «Μένει τόσο συχνά έξω τώρα, και νόμιζα ότι ήταν με τις φίλες της, όμως είδα μόλις τώρα την Γκίτα και μου 'πε ότι οι φίλες της δεν την πολυβλέπουν πια».

Η Γκίτα, από την Πρέστον Ρόουντ, ήταν ένας σύνδεσμος ανάμεσα στο σπίτι της Ανίκα και την πανεπιστημιακή της ζωή. Έναν χρόνο μεγαλύτερη από τα δίδυμα και με μια νέα μητριά που δεν την ήθελε στα πόδια της, η Γκίτα είχε ένα δωμάτιο στην εστία, κλειδί του οποίου είχε και η Ανίκα. Η ίδια η Γκίτα δε χρησιμοποιούσε ποτέ το δωμάτιο επειδή έμενε με τον φίλο της, αν και κανένας από τους μεγαλύτερους δεν το ήξερε αυτό.

Όταν η Ανίκα πρωτοξεκίνησε να μένει στην Γκίτα, είτε επειδή βρισκόταν στη βιβλιοθήκη είτε γιατί ήταν έξω με τη μια ή την άλλη παρέα μέχρι την ώρα που σταματούσε το μετρό, η Ίσμα δε χάρηκε γι' αυτό. Ήταν όλα εκείνα τα αγόρια στο πανεπιστήμιο, των οποίων κανένας δε γνώριζε την οικογένεια – και, αντίθετα με την Ίσμα, η Ανίκα ήταν ανέκαθεν κοπέλα που τα αγόρια την κοίταζαν και τα κοίταζε κι αυτή. Και δεν κοιτούσε απλώς, αν και η Ανίκα κρατούσε κρυφό πάντα αυτό το κομμάτι της ζωής της από την αδερφή της, που ίσως έρρεπε υπερβολικά στα κηρύγματα. Ο Παρβίζ ήταν εκείνος που είχε πείσει την Ίσμα να το δεχτεί – αν έτρεχε κάτι ανησυχητικό με την Ανίκα, αυτός θα το μάθαινε και θα το έλεγε στην Ίσμα, αν χρειαζόταν υποστήριξη για να βάλει μυαλό στη δίδυμή του. Όμως δεν υπήρχε κανένας λόγος να αρχίσει να έχει εφιάλτες, ότι η Ανίκα ήταν μόνη της στην κρούα κι απρόσωπη καρδιά του Λονδίνου, γιατί εκείνη ήταν ανέκαθεν καλή στο να βρίσκει ανθρώπους που θα τη φρόντιζαν. Υπήρχε κάτι άμεσα θελκτικό στα αντιφατικά της χαρακτηριστικά: ήταν ταυτόχρονα δηκτική στα λόγια και συμπονετική, σοβαρή και ικανή για αχαλίνωτη φαιδρότητα, τόσο ανοιχτή στο να απορροφά

τον πόνο των άλλων, όσο ήταν ανίκανη να αναγνωρίσει τι ζημιά είχε προκαλέσει η εγκατάλειψη και το ορφάνεμα («Έχω εσένα και τον Π. Αυτό μου φτάνει»). Ενώ ο Παρβίζ και η Ίσμα έμεναν στο περιθώριο όλων των ομάδων, ώστε να μην άρχιζε κανείς να κάνει ερωτήσεις για τη ζωή τους («Πού 'ναι ο πατέρας σας; Αληθεύουν οι φήμες γι' αυτόν;»), η Ανίκα ήξερε απλώς πώς να τοποθετεί τον εαυτό της στο κέντρο μιας σύναξης, να περιχαρακώνεται και να γεννά, παρ' όλα αυτά, μια αίσθηση οικειότητας γύρω από την περιχαρακωμένη περιοχή, όπου ο άλλος απαγορευόταν να μπει. Ακόμα κι όταν ήταν πολύ μικρή, ήξερε πώς να το κάνει αυτό: κάποιος μπορεί να άγγιζε το θέμα του πατέρα τους, και τότε η Ανίκα γινόταν ψυχρή – μια εμπειρία τόσο ανησυχητική για όσους ήταν συνηθισμένοι στη ζεστασιά της, ώστε μεμιάς τραβιόνταν και τότε ανταμείβονταν με την επιστροφή της Ανίκα που γνώριζαν. Τώρα, ωστόσο, ο Παρβίζ ήταν επίσης απαγορευμένη περιοχή, που μάλιστα η Ανίκα δεν μπορούσε να την περιορίσει σε μια γωνίτσα της ζωής της.

Μετά τη συζήτηση με τη θεία Νασίμ, η Ίσμα τηλεφώνησε επανειλημμένως στην αδερφή της, όμως στο Λονδίνο ήταν πια νύχτα, αργά, όταν απάντησε τελικά. Η λάμπα στο κομοδίνο της έριχνε μια λιμνούλα φωτός που έπεφτε και στο κόμικς πάνω στο στήθος της –έναν *Αστερίξ*, από τα αγαπημένα της όταν ήταν παιδί–, όμως άφηνε την όψη της στο σκοτάδι.

«Οι Μετανάστες έχουν καινούργιο αμάξι. Μια BMW. Μια BMW στο δρομάκι μας. Τι άλλο θα δούμε; Ένα πόνη; Έναν αγά; Μια νταντά;» Όταν οι ένοικοι μετακόμισαν στο σπίτι όπου είχαν μεγαλώσει τα αδέρφια, κι αντικατέστησαν τις δικτυωτές κουρτίνες με ολοφάνερα ακριβά στόρια που ήταν σχεδόν πάντοτε κατεβασμένα, η Ανίκα είπε ότι για πρώτη φορά συμμεριζόταν κάποιους κατοίκους αυτής της γειτονιάς, που ένιωθαν προσβεβλημένοι όποτε μετακόμιζαν εκεί μετανάστες. Το παρατσούκλι τους κόλλησε, παρά τις προσπάθειες της Ίσμα να το αλλάξει.

«Ξαφνιάζομαι που το πρόσεξες – η θεία Νασίμ λέει ότι δε σε βλέπει σχεδόν ποτέ. Και το ίδιο λένε οι φίλες σου απ’ το πανεπιστήμιο».

«Πρέπει να φέρομαι στ’ αλήθεια άσχημα, αν παραπονιέται μέχρι κι η θεία Νασίμ», είπε η Ανίκα.

«Απλώς νοιάζεται».

«Το ξέρω. Λυπάμαι. Δε θέλω να την ανησυχώ. Ούτε εσένα. Απλώς, είναι ευκολότερο να ’μαι μόνη αυτή την περίοδο. Μαθαίνω γιατί η μοναξιά ήταν πάντα για σένα τόσο ελκυστική».

«Θα ’ρθω σπίτι. Σύντομα αρχίζουν οι εαρινές διακοπές. Μπορούμε να περάσουμε τουλάχιστον μία βδομάδα μαζί». Η ιδέα του Λονδίνου ήταν καταπιεστική, όμως η Ίσμα δεν το άφησε αυτό να φανεί στον τόνο της.

«Ξέρεις ότι δεν έχεις τα λεφτά και, έτσι κι αλλιώς, δε θες να αναγκαστείς να υποστείς ξανά την ανάκριση στο αεροδρόμιο. Κι αν δε σ’ αφήσουν αυτή τη φορά να επιβιβαστείς; Ή αν σου κάνουν τον βίο αβίωτο όταν γυρίσεις στη Βοστώνη; Επίσης, έχω να παραδώσω εργασίες. Αυτός είναι ο κύριος λόγος που δε με βλέπει κανένας. Δουλεύω. Η νομική σε αναγκάζει να στρωθείς. Δεν είναι σαν την κοινωνιολογία, που παρακολουθείς τηλεόραση και το λες αυτό “έρευνα”».

«Από τότε λέμε ψέματα η μία στην άλλη;»

«Απ’ όταν ήμουν δεκατεσσάρων και είπα ότι θα έβλεπα τον Παρβίζ να παίζει κρίκετ, αλλά πήγα να βρω τον Τζίμι Σινγκ στα McDonald’s».

«Τον Τζίμι-Σινγκ τού “Ό,τι πάρεις μία λίρα”, Ανίκα; Το ήξερε ο Παρβίζ;»

«Φυσικά το ήξερε. Πάντα ήξερε οτιδήποτε έκανα».

Τη νύχτα που ανακάλυψαν τι είχε κάνει ο Παρβίζ, η Ανίκα άφησε την Ίσμα να της βουρτσίσει τα μακριά μαύρα της μαλλιά, όπως έκανε η μητέρα τους όποτε μια από τις κόρες της χρειαζόταν παρηγοριά, και, κάποια στιγμή, η Ανίκα έγειρε πίσω, στην

αδερφή της, και είπε: «Δε μου εξήγησε ποτέ γιατί δε μου 'πε για τα εισιτήρια για τον Ίψεν». Μήνες μετά τον θάνατο της μητέρας τους, ο Παρβίζ, ένα αγόρι που ξαφνικά μπήκε στην εφηβεία σε ένα σπίτι όπου οι λογαριασμοί και η οδύνη γέμιζαν όλες τις ρωγμές, είχε αποφασίσει ότι χρειαζόταν δικό του λάπτοπ, ώστε να μη διακόπτουν οι αδερφές του τη δουλειά του στα ηχητικά πρότζεκτ που του είχαν γίνει εμμονή. Μια νύχτα βγήκε κρυφά από το σπίτι όταν όλοι είχαν πλαγιάσει, πήρε το λεωφορείο για το κεντρικό Λονδίνο και στάθηκε στην ουρά από τα μεσάνυχτα μέχρι τα μέσα του πρωινού, έξω από ένα θέατρο στο Γουέστ Εντ, μήπως ήθελε κανείς να επιστρέψει το εισιτήριό του για την προεμιέρα ενός έργου του Ίψεν, που ένας ηθοποιός, έχοντας πρόσφατα προβιβαστεί στην Α-λίστεα του Χόλιγουντ χάρη σε έναν ρόλο υπερήρωα, το χρησιμοποιούσε για να αποδείξει ξανά πως υπηρετούσε με σοβαρότητα την τέχνη της υποκριτικής. Αγόρασε δύο εισιτήρια με λεφτά που είχε «δανειστεί» από τον οικογενειακό λογαριασμό, χρησιμοποιώντας τη χρεωστική κάρτα της Ίσμα, και τα πούλησε γρήγορα για ένα αστρονομικό ποσό. Το ανακοίνωσε μπαίνοντας στο σπίτι σαν ηρωικός κατακτητής, κι ήρθε αντιμετώπος με την οργή των αδερφών του. Η οργή της Ίσμα πήγαζε από τη σκέψη των υπερωριών που είχε δουλέψει για να κρατήσει μακριά από το κατώφλι τους τον εισπράκτορα οφειλών, κι επίσης από τη σκέψη όλων των αποτρόπαιων πραγμάτων που μπορούσαν να συμβούν σε ένα αγόρι μέσα σε έναν κόσμο ρατσιστών και παιδόφιλων, όμως η οργή της Ανίκα ήταν πολύ μεγαλύτερη. «Γιατί δε μου το 'πες; Εγώ σου λέω τα πάντα – πώς μπόρεσες να μη μου το πεις;» Ο Παρβίζ και η Ίσμα, συνηθισμένοι και οι δύο να είναι η Ανίκα ο αποσβεστήρας των κραδασμών ανάμεσά τους, ήταν ολότελα απροετοίμαστοι γι' αυτό. Έξι χρόνια αργότερα, αυτή η ιστορία ήταν το μόνο πράγμα από το οποίο μπορούσε να πιαστεί η Ανίκα για να καταλάβει το τέχνασμα του αδερφού της. Η Ίσμα είχε μια ευκολότερη απάντηση: ήταν γιος

του πατέρα του· είχε την ακαματοσύνη γραμμένη στα γονίδια του.

«Τα αγόρια διαφέρουν από εμάς», είπε η Ίσμα. «Με τη στενόμυαλη οπτική τους, βλέπουν ό,τι θέλουν αυτά».

Για λίγα δευτερόλεπτα η οθόνη έγινε ένα μπερδεμένο πράγμα, όλο κίνηση και σχήματα, κι ύστερα είδε την αδερφή της ξαπλωμένη στο κρεβάτι, με το πρόσωπο στραμμένο προς το τηλέφωνο, που το είχε βάλει ξανά στη βάση του.

«Αν αρχίσουμε να κοιτάμε για φτηνές πτήσεις, θα μπορούσα ίσως να 'ρθω εγώ εκεί στις πασχαλινές μου διακοπές», είπε η Ανίκα, όμως η Ίσμα κούνησε κατηγορηματικά το κεφάλι προτού καν ολοκληρώσει η αδερφή της τη φράση της.

«Δε θες να πω στους πιθήκους τους σεκιουριτάδες στο Χίθροου πόσο πολύ θαυμάζω τη χρωματική παλέτα της Βασιλίσσας;»

«Όχι». Στη σκέψη της Ανίκα στο δωμάτιο ανακρίσεων, οι μύες της σφίχτηκαν. «Δε θα μιλήσουμε για την επανεμφάνιση του Παρβίζ στο Skype;»

«Αν μιλήσουμε γι' αυτόν, θα τσακωθούμε. Δε θέλω να τσακωθώ τώρα».

«Ούτε εγώ. Αλλά θέλω να μάθω αν του μίλησες».

«Μου 'στειλε ένα μήνυμα τσατ απλώς για να πει ότι είναι εντάξει. Το πήρες κι εσύ;»

«Όχι, δεν πήρα τίποτα».

«Αχ, Ίσμα. Ήμουν σίγουρη ότι το 'χεις πάρει. Διαφορετικά, θα σ' το 'λεγα. Ναι, μόνον αυτό. Είναι εντάξει. Πρέπει να υπέθεσε ότι θα σ' το 'λεγα μόλις το έπαιρνα».

«Αυτό θα υπονοούσε ότι ο Παρβίζ θυμάται πώς είναι να σκέφτεται οποιονδήποτε άλλο εκτός απ' τον εαυτό του».

«Όχι, σε παρακαλώ. Ξέρω ότι ο θυμός είναι ο τρόπος σου για να εκφράξεις την ανησυχία σου, αλλά μην το κάνεις».

Ο θυμός είναι ο τρόπος μου για να εκφράζω τον θυμό μου, θα είχε πει οποιαδήποτε άλλη νύχτα, αλλά απόψε είπε: «Μου λείπεις».

«Μείνε μαζί μου ώσπου ν' αποκοιμηθώ», είπε η Ανίκα, με το χέρι της να απλώνεται προς την Ίσμα καθώς γυρνούσε για να σβήσει το φως.

«Μια φορά κι έναν καιρό, ζούσαν ένα κορίτσι κι ένα αγόρι που λέγονταν Ανίκα και Παρβίζ κι είχαν τη δύναμη να μιλούν με τα ζώα».

Η Ανίκα γέλασε. «Πες αυτό με τη στρουθοκάμηλο», είπε, με τη φωνή της πνιχτή απ' το μαξιλάρι.

Είχε αποκοιμηθεί προτού η Ίσμα τελειώσει την παιδική ιστορία που είχε πλάσει η μητέρα τους για την πρωτογέννητή της κι εκείνη την είχε τροποποιήσει για τα δίδυμα, όμως η Ίσμα παρέμεινε στη γραμμή, ακούγοντας τις ανάσες τους να ανεβοκατεβαίνουν μαζί, όπως όλες εκείνες τις φορές που η Ανίκα τρύπωνε στο κρεβάτι της Ίσμα, έχοντας ξυπνήσει από μια τρομάρα της νύχτας, και μόνο οι χτύποι της καρδιάς της αδερφής της μπορούσαν να δείξουν στην ταραγμένη νεότερη καρδιά πώς να γαληνέψει, ώσπου δεν ακουγόταν άλλος ήχος εκτός από την ανάσα της μιας και της άλλης μαζί, με το σύμπαν γύρω τους να είναι σιωπηλό.

Η Ίσμα είναι ελεύθερη πια. Αφού αφιέρωσε χρόνια στη φροντίδα των νεαρότερων αδελφιών της μετά τον θάνατο της μητέρας τους, αποδέχεται μια πρόσκληση από τη Χίρα, μέντορά της που ζει στην Αμερική, η οποία της επιτρέπει να κάνει πραγματικότητα ένα άπιαστο όνειρό της. Ωστόσο, ο νους της είναι στο Λονδίνο και στην Ανίκα, την όμορφη και ξεροκέφαλη αδελφή της, αλλά και στον αδελφό της, τον Παρβίζ, που εξαφανίστηκε ακολουθώντας το δικό του όνειρο, δέσμιος της σκοτεινής κληρονομιάς του τζιχαντιστή πατέρα που δε γνώρισε ποτέ. Όταν επανεμφανίζεται στην άλλη άκρη της υψηλίου, οι χειρότεροι φόβοι της Ίσμα επιβεβαιώνονται.

Και τότε ο Έιμον μπαίνει στη ζωή των αδελφών. Γιος πανίσχυρου πολιτικού, πρέπει να αποφασίσει αν θα ακολουθήσει το προδιαγεγραμμένο μέλλον του ή αν θα τολμήσει να το αψηφήσει. Οι μοίρες των δύο οικογενειών θα συνδεθούν καταλυτικά όταν οι πρωταγωνιστές κληθούν να επιλέξουν τις θυσίες που πρέπει να κάνουν στο όνομα της αγάπης.

Μια συγκινητική ιστορία για την πάλη ανάμεσα στην αγάπη και την πίστη, που μεταφέρει την *Αντιγόνη* του Σοφοκλή στην πολύπλοκη σημερινή πραγματικότητα.

Εκδόσεις ΨΥΧΟΓΙΟΣ

www.psichogios.gr

ΓΙΑ ΑΝΑΓΝΩΣΤΕΣ ΜΕ ΑΠΑΙΤΗΣΕΙΣ